

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 163/2019-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Zahradnikova.SK s. r. o., Štefanovičova 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Jarmila Zahradníková, ktorou namieta porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 NcC 15/2019 z 22. augusta 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou Zahradnikova.SK s. r. o., Štefanovičova 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Jarmila Zahradníková, ktorou namieta porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 NcC 15/2019 z 22. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ a ██████████ (ďalej aj „manželka“ alebo „matka maloletého“) sú manželmi a rodičmi maloletého dieťaťa ██████████ (ďalej len „maloletý“), ktorý sa narodil v Bratislave. Sťažovateľ zdôrazňuje, že spolu s manželkou a maloletým viedli spoločnú domácnosť a žili na adrese ██████████, a to nepretržite do 11. júna 2019. Manželka premiestnila maloletého 11. júna 2019 bez súhlasu sťažovateľa do ██████████ na adresu jej trvalého pobytu.

3. Sťažovateľ uvádza, že 27. júna 2019 doručil Okresnému súdu Bratislava IV návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby súd uložil manželke povinnosť vrátiť maloletého do miesta jeho bydliska – Bratislavy, zdržať sa ďalšieho premiestnenia maloletého do inej obce ako Bratislava a zakázal matke zmeniť bydlisko maloletého do inej obce ako Bratislava. Okresný súd Bratislava IV administratívnym listom adresovaným Okresnému súdu Prievidza 30. júla 2019 oznámil, že mu postupuje návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia v súlade s § 6 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), keďže obvyklý pobyt maloletého dieťaťa je na adrese v Bojniciach, teda v obvode pôsobnosti Okresného súdu Prievidza, ktorý zároveň rozhodol o návrhu matky maloletého z 28. júna 2019 na nariadenie neodkladného opatrenia (konanie vedené Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 6 P 28/2019). Vec návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia bola na Okresnom súde Prievidza zapísaná pod sp. zn. 15 P 33/2019.

4. Okresný súd Prievidza s postúpením veci nesúhlasil a vec v súlade s § 6 ods. 2 CMP postúpil jemu nadriadenému súdu – krajskému súdu na rozhodnutie o miestnej príslušnosti. Okresný súd Prievidza nesúhlas s postúpením veci odôvodňoval tým, že posledným bydliskom dieťaťa, ktoré bolo určené dohodou rodičov, je adresa v Bratislave, teda obvod pôsobnosti Okresného súdu Bratislava IV.

5. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Prievidza s postúpením veci v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 33/2019 z Okresného súdu Bratislava IV nie je dôvodný.

6. Následne Okresný súd Prievidza uznesením sp. zn. 15 P 33/2019 zo 4. septembra 2019 zamietol návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia.

7. Podľa sťažovateľa je výklad § 112 CMP obsiahnutý v napadnutom uznesení krajského súdu nesprávny a svojvoľný a zároveň popierajúci účel § 112 ods. 1 CMP, keďže citované ustanovenie výslovne určuje, že bydlisko sa určuje dohodou rodičov, teda z vôle oboch zákonných zástupcov maloletého dieťaťa, nie iba z vôle jedného z nich. Okresný súd Prievidza podľa názoru sťažovateľa rozporoval záver Okresného súdu Bratislava IV týkajúci sa obvyklého pobytu dieťaťa, takže krajský súd mal v rámci tejto otázky vykonať dokazovanie v potrebnom rozsahu a následne aj rozhodnúť.

8. Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že nebol obmedzený a ani pozbavený svojich rodičovských práv. V konkrétnom prípade teda nenastala okolnosť, v dôsledku ktorej by vôľa jedného rodiča prevážila nad dohodu rodičov o bydlisku dieťaťa, ktorá je pre určenie miestnej príslušnosti súdu prvej inštancie nevyhnutná.

9. Sťažovateľ ďalej namieta aj proti záveru krajského súdu, že miestna príslušnosť Okresného súdu Prievidza bola daná tým, že 3. júla 2019 nariadil v konaní vedenom pod sp. zn. 6 P 28/2019 neodkladné opatrenie. Krajský súd tým podľa sťažovateľa *de facto* konštatoval, že podaním návrhu manželky na Okresnom súde Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 6 P 28/2019 došlo k začatiu konania o návrhu sťažovateľa v konaní vedenom

Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 15 P 33/2019. Krajský súd však nevysvetlil, akým spôsobom k takémuto záveru došiel. Okrem toho dôvodí, že krajský súd mal za takéhoto stavu konštatovať existenciu prekážky litispencie, a to v konaní vedenom Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 6 P 28/2019. Súčasne sťažovateľ argumentuje, že podaním návrhu matky maloletého na nariadenie neodkladného opatrenia sa začalo len konanie o tomto návrhu, a nie aj iné konanie o ďalšom návrhu či žalobe.

10. V závere sťažovateľ uvádza, že miestna príslušnosť v konaniach starostlivosti súdu o maloletých sa nezakladá vydaním súdneho rozhodnutia v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia. Rovnako argumentuje, že vydanie súdneho rozhodnutia o povinnosti sťažovateľa odovzdať maloletého manželke nie je zákonným spôsobom určenia bydliska maloletého tak, ako to predpokladá § 112 ods. 1 CMP.

11. Podľa sťažovateľa krajský súd založil svoje závery formálne na ustanoveniach § 112 CMP a § 156 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Krajský súd si podľa sťažovateľa vyložil § 112 CMP nesprávne a § 156 CSP aplikoval bezdôvodne a jeho výklad je nesprávny, resp. svojvoľný. Nesprávne rozhodnutie o otázke miestnej príslušnosti vo veci starostlivosti súdu o maloletého spôsobuje, že na strane sťažovateľa došlo k odňatiu veci zákonnému sudcovi.

12. Keďže zákonným sudcom je v konkrétnych okolnostiach veci sudca Okresného súdu Bratislava IV, a nie sudca Okresného súdu Prievidza, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny.

13. Na základe už uvádzaných skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň požaduje náhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom, ako aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €.

14. Dňa 29. októbra 2019 sťažovateľ doručil ústavnému súdu doplnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom zdôraznil, že krajský súd v rámci odvolacieho konania uznesením sp. zn. 19 CoP 39/2019 z 8. októbra 2019 zrušil uznesenie Okresného súdu Prievidza sp. zn. 6 P 28/2019 z 3. júla 2019, ktorým malo dôjsť k založeniu miestnej príslušnosti.

15. Svojvoľnosť výkladu § 112 CMP vidí sťažovateľ v tom, že krajský súd *de facto* «„doplnil resp. dotvoril“ nový dôvod/spôsob určenia bydliska maloletého dieťaťa, a to vôľu iba jedného z rodičov. Výklad ustanovenia § 112 CMP, ktorý podal žalovaný, nie je možné považovať za interpretáciu či výklad právneho textu... ide jednoznačne o vytvorenie nového práva (nového spôsobu určenia bydliska maloletého dieťaťa a na jeho základe miestnej príslušnosti súdu).».

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

21. V súlade s čl. 48 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 1 listiny) nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

22. V nadväznosti na sťažovateľom namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že základné právo na zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Toto základné právo je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolání podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol

vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „*ad hoc*“ (m. m. I. ÚS 239/04). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 345/09).

23. Pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva. K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov, a následne obsadenie príslušného súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada prideľovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 1 listiny).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

24. Podstatou argumentácie sťažovateľa, ktorá podľa jeho názoru odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa príslušného ustanovenia ústavy a listiny, je nesprávny výklad vo veci aplikovaných ustanovení Civilného mimosporového poriadku a Civilného sporového poriadku (bližšie dôvody sú obsiahnuté v bodoch 7 až 15 tohto uznesenia) obsiahnutý v napadnutom uznesení krajského súdu.

25. V bodoch 22 a 23 tohto uznesenia obsiahnuté základné východiská v kontexte obsahových náležitostí základného práva na zákonného sudcu bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o dôvodnosti nesúhlasu Okresného súdu Prievidza s postúpením veci návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia z Okresného súdu Bratislava IV aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne krajský súd

aj rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

26. Ústavný súd si v záujme zistenia všetkých skutočností rozhodných pre posúdenie argumentácie sťažovateľa a jej vplyvu na ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu v nadväznosti na ním namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny vyžiadal spisy vzťahujúce sa na konania vedené Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 6 P 28/2019 a sp. zn. 15 P 33/2019 – konanie vedené pôvodne Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 13 P 90/2019, z ktorých vyplynuli tieto zistenia.

27. Návrhom podaným na Okresnom súde Prievidza 28. júna 2019 sa matka maloletého domáhala vydania neodkladného opatrenia podľa § 367 ods. 1 CMP, ktorým by všeobecný súd sťažovateľovi uložil povinnosť odovzdať maloletého do jej osobnej starostlivosti. Uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 6 P 28/2019-14 z 3. júla 2019 (ďalej len „uznesenie z 3. júla 2019“) bola sťažovateľovi uložená povinnosť, aby odovzdal maloletého do osobnej starostlivosti matky maloletého a matke maloletého uložil povinnosť v lehote 30 dní podať na príslušnom súde návrh na zverenie maloletého do jej osobnej starostlivosti.

28. Návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava IV 27. júna 2019 sa v konaní vedenom pod sp. zn. 13 P 90/2019 sťažovateľ domáhal nariadenia neodkladného opatrenia vo veci starostlivosti o maloleté dieťa. Dňa 29. júla 2019 Okresný súd Bratislava IV postúpil vec o nariadenie neodkladného opatrenia v súlade s § 6 ods. 1 CMP Okresnému súdu Prievidza. Vec bola 2. augusta 2019 zapísaná Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 15 P 33/2019. Okresný súd Prievidza vyslovil 6. augusta 2019 s postúpením veci nesúhlas, na základe čoho bol spis vedený Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 15 P 33/2019 postúpený krajskému súdu ako súdu nadriadenému. Po rozhodnutí krajského súdu o nesúhlase s postúpením veci napadnutým uznesením (krajský súd napadnutým uznesením vyslovil, že nesúhlas Okresného súdu Prievidza s postúpením veci z Okresného súdu Bratislava IV nie je dôvodný) Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15 P 33/2019-160

zo 4. septembra 2019 návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Na odvolanie sťažovateľa bolo citované uznesenie Okresného súdu Prievidza potvrdené ako vecne správne uznesením krajského súdu č. k. 6 CoP 38/2019-192 zo 16. októbra 2019.

29. V súlade s § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

30. Podľa § 36 ods. 1 a 2 CSP konanie sa uskutočňuje na súde, ktorý je na prejednanie príslušný (odsek 1). Príslušnosť sa určuje podľa okolností v čase začatia konania; takto určená príslušnosť trvá až do skončenia konania (odsek 2).

31. V súlade s § 6 ods. 2 CMP ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí, bezodkladne predloží súdny spis bez rozhodnutia spoločne nadriadenému súdu na rozhodnutie o príslušnosti; ak ide o spor o miestnu príslušnosť, predloží súdny spis svojmu nadriadenému súdu. Týmto rozhodnutím sú sudy viazané.

32. Podľa § 112 ods. 1 a 2 CMP na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých je miestne príslušný súd, v ktorého obvode má maloletý v čase začatia konania bydlisko určené dohodou rodičov alebo iným zákonným spôsobom (odsek 1). Ak sa zákonným spôsobom zmenia okolnosti, podľa ktorých sa posudzuje miestna príslušnosť, môže súd preniesť svoju príslušnosť na iný súd, ak to vyžaduje záujem maloletého. Ak tento súd nesúhlasí s prenesením príslušnosti, rozhodne jeho nadriadený súd (odsek 2).

33. Zásada *perpetuatio fori* spočívajúca v trvaní príslušnosti raz určenej až do skončenia konania vyplýva vo vzťahu ku konaniam, predmetom ktorých je starostlivosť súdu o maloletých (§ 111 CMP), z § 36 ods. 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

34. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento práve s poukazom na uplatnenie zásady *perpetuatio fori* považoval za preukázané, že miestna príslušnosť Okresného súdu Prievidza bola určená, resp. uznaná v konaní vedenom pod sp. zn. 6 P 28/2019, a to vydaním uznesenia z 3. júla 2019, teda prvým rozhodnutím vo veci

starostlivosti súdu o maloletého (návrh matky maloletého na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci osobnej starostlivosti o maloletého). Krajský súd v napadnutom uznesení zároveň zdôraznil, že k zmene takto založenej miestnej príslušnosti môže dôjsť len zmenou okolností v súlade s § 112 ods. 2 CMP, teda len zmenou okolností, ktoré tu boli v čase začatia konania vo veci starostlivosti o maloletého. Vzhľadom na to, že k preneseniu miestnej príslušnosti postupom podľa § 112 ods. 2 CMP zo strany Okresného súdu Prievidza nedošlo (Okresný súd Prievidza ani netvrdil, že nastala zmena, podľa ktorej sa posudzuje miestna príslušnosť podľa § 112 ods. 2 CMP, ktorá by mohla byť dôvodom, aby v predmetnej veci bol miestne príslušný iný súd), krajský súd v napadnutom uznesení uzavrel, že miestna príslušnosť Okresného súdu Prievidza vo veci návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia stále trvá.

35. Osobitosť predmetu konaní vo veciach starostlivosti súdu o maloletých (§ 111 CMP) je pri otázke miestnej príslušnosti daná tým, že starostlivosť o maloletých sa nekončí právoplatnosťou jednej „veci“ a nezačína ako „nová vec“ podaním nového návrhu v akejkoľvek veci spadajúcej pod oblasť starostlivosti súdu o toho istého maloletého (§ 111 CMP). Uvedené špecifikum sa premieta aj do inštitútu zmeny už raz založenej (uznanej) miestnej príslušnosti vo veci starostlivosti súdu o maloletého, ktorý je upravený v § 112 ods. 2 CMP a vyžaduje si ako výnimočný krok kumulatívne splnenie všetkých podmienok, ktoré pre tento postup stanovuje Civilný mimosporový poriadok.

36. Ďalším špecifikom konaní upravených ustanoveniami Civilného mimosporového poriadku je aj osobitná úprava povinnosti všeobecného súdu skúmať svoju príslušnosť vrátane miestnej príslušnosti *ex officio* aj bez námietky (§ 5 CMP).

37. Po preskúmaní dôvodov obsiahnutých v napadnutom uznesení v súlade s už uvedeným ústavný súd konštatuje, že krajský súd postupoval v predmetnej veci s prihliadnutím na všeobecne akceptovanú zásadu *perpetuatio fori* správne. Okresný súd Prievidza uznal (založil) svoju miestnu príslušnosť v konaní vedenom pod sp. zn. 6 P 28/2019 implicitne tým, že v uvedenej právnej veci navrhovateľky – matky maloletého začal konať, a explicitne tým, že 3. júla 2019 vydal vo veci uznesenie. Uvedené zároveň

znamená, že determinovaný svojou povinnosťou *ex offio* skúmať svoju príslušnosť na konanie vo veci Okresný súd Prievidza implicitne posúdil podmienky miestnej príslušnosti tak, ako mu to ukladá § 112 ods. 1 CMP (na konanie vo veci starostlivosti súdu o maloletých je miestne príslušný súd, v ktorého obvode má maloletý v čase začatia konania bydlisko určené dohodou rodičov alebo iným zákonným spôsobom).

38. Podmienky určujúce v súlade s § 112 ods. 1 CMP výlučnú miestnu príslušnosť boli teda *ex offio* posúdené a zároveň vyhodnotené ako zakladajúce miestnu príslušnosť samotným Okresným súdom Prievidza, a to implicitne a zároveň aj explicitne (pozri bod 37 tohto uznesenia). Za týchto okolností bol preto postup krajského súdu, ktorý v prejednávanej veci opätovne už podmienky na uplatnenie výlučnej miestnej príslušnosti nepreskúmaval práve s poukazom na zásadu *perpetuatio fori*, ústavne súladný.

39. Už raz uznaná (založená) výlučná miestna príslušnosť Okresného súdu Prievidza v konaní starostlivosti o maloletého pri rešpektovaní zásady *perpetuatio fori* zaväzujúcej všeobecný súd aj v konaniach upravených Civilným mimosporovým poriadkom nedovoľovala, aby sa krajský súd tak, ako sa mylne sťažovateľ domnieva, otázkou miestnej príslušnosti a obvyklého pobytu dieťaťa opätovne zaoberal a vykonal v tomto smere dokonca dokazovanie.

40. S prihliadnutím na špecifikum konaní vo veci starostlivosti súdu o maloletého (k tomu pozri argumentáciu obsiahnutú v bode 35 tohto uznesenia) a nevyhnutnosť ich komplexného posúdenia neobstojí ani tvrdenie sťažovateľa o tom, že podaním návrhu manželky na nariadenie neodkladného opatrenia sa začalo len konanie o tomto návrhu, a nie aj iné konanie o ďalšom návrhu.

41. Napokon napadnuté uznesenie krajského súdu pri sledovaní zásady *perpetuatio fori*, a tým aj rešpektovaní trvania už raz založenej miestnej príslušnosti nemožno považovať za rozhodnutie, ktorým by krajský súd rozhodol bez zákonného podkladu o ďalšom spôsobe rozhodovania o miestnej príslušnosti nerešpektujúcej ustanovenia Civilného mimosporového poriadku tak, ako to mylne uvádza sťažovateľ. Miestna

príslušnosť Okresného súdu Prievidza bola totiž už posúdená a uznaná samotným Okresným súdom Prievidza a krajský súd o už uznanej, resp. založenej miestnej príslušnosti opätovne nerozhodoval.

42. V konečnom dôsledku účelom uplatnenia zásady *perpetuatio fori* je zabrániť práve situáciám, ako je to v konkrétnych okolnostiach veci, rôzneho právneho posúdenia tých istých okolností determinujúcich miestnu príslušnosť tým istým súdom prvej inštancie. V danej veci totiž Okresný súd Prievidza, ktorý prvotne uznal svoju miestnu príslušnosť, túto prehodnotil a právne ju posúdil inak, a to všetko pri nezmenených okolnostiach, ktoré ju determinujú.

43. Vo veci posúdenia nesúhlasu Okresného súdu Prievidza, ktorý už raz svoju miestnu príslušnosť vo veci starostlivosti súdu o maloletého posúdil a zároveň ju aj implicitne a explicitne uznal, už nemožno opätovne preskúmať splnenie podmienok ustanovených v § 112 ods. 1 CMP, pretože nejde o založenie ešte neurčenej miestnej príslušnosti. Uplatnením zásady *perpetuatio fori* je zmena už raz založenej miestnej príslušnosti možná jediným spôsobom, ako to správne podotkol v napadnutom uznesení aj krajský súd, a to podľa § 112 ods. 2 CMP.

44. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že právne závery uvedené v napadnutom uznesení nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou regulujúcou miestnu príslušnosť v konaniach vo veci starostlivosti súdu o maloletého. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval závery krajského súdu.

45. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov (Civilný sporový poriadok a Civilný mimosporový poriadok) interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné.

46. Z už uvedených dôvodov preto napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým tento rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 33/2019 s postúpením veci z Okresného súdu Bratislava IV nie je dôvodný, je ústavne udržateľné, teda také, ktorým nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny.

47. S prihliadnutím na už uvádzané dôvody preto ústavný súd na podklade zistenia, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

48. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími návrhmi obsiahnutými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2019

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu